

De ommezwaai

Nieuw!

Ineens weet je: het moet anders. Je leeft maar één keer en wel NU. Petra Schouten (1971) spot mensen die voor een compleet nieuw leven kozen.

MAAIKE WAS CATEGORY MANAGER

‘Een expo zette de boel in vuur en vlam’

Haar lijf trok aan de rem terwijl haar hoofd nog vol commerciële plannen zat. Rustig aan doen past niet bij Maaïke van Wijk. Maar in de stilstand die ontstond, vond ze de ruimte om zichzelf opnieuw uit te vinden: als kunstenaar.

“Als ik fets heb geleerd, dan is het dat het nooit te laat is om opnieuw te beginnen. Sterker, soms is stilstand precies wat je nodig hebt om écht te transformeren. Ik werkte 25 jaar lang als category manager voor de mooiste retailers. Collecties ontwikkelen, marktonderzoek doen, schakelen met leveranciers. Werkweken van zestig uur waren eerder regel dan uitzondering, maar ik genoot van elke seconde. Ik reisde veel. Overal zag ik schoonheid, maar ook steeds meer vervuiling. Juist deze tegenstelling vormt de basis voor mijn huidige beroep. De vonk voor kunst gemaakt van zwerfafval ontstond toen de dochter van een vriendin in 2020 een kunstwerk van restmateriaal maakte. Niet lang daarna ging ik met mijn gezin op avontuur in Zuid-Afrika waar we twee jaar een boetiekhotel zouden gaan runnen. In Kaapstad werd ik verliefd op een kunstwerk van de Tafelberg, gemaakt door een township-bewoner, met restmateriaal uit zijn township. Het raakte me zo, dat het vonkje ging smeulen. Ik voelde: ooit ga ik ook iets moois creëren met afval. Had je mij toen gezegd dat ik binnen twee jaar zou exposeren in binnen- en buitenland, dat mijn werk van Boston tot Dubai aan de muur zou hangen, had ik je waarschijnlijk uitgelachen.

WIE

Maaïke de Wijk (1972)

Relatie Getrouwd met

Robbert en moeder van

een dochter (24)

Is Kunstenaar

Sinds 2023

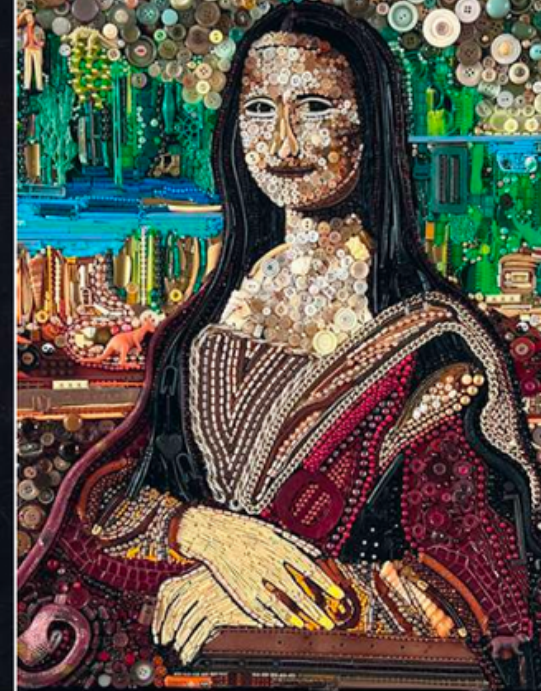
Was (Interim) category manager in de retailbranche

Ommezwaai Omdat haar gezondheid Maaïke dwong andere keuzes te maken

Insta @maaikevanwijk_art

We hadden onze draai in Kaapstad net gevonden, toen covid alles veranderde. In een leeg hotel verwerkte ik honderden annuleringen, tot ik tijdens een telefoongesprek een black-out kreeg. De diagnose was heftig: een dubbele epileptische aanval door een goedaardige tumor. Met zware medicatie en het advies rust te nemen, mocht ik naar huis. Terug naar Nederland was nog geen optie: we hadden onze woonark voor twee jaar verhuurd. We maakten van de nood een deugd: met het gezin op ontdekkingsstocht in Zuid-Afrika en Namibië. Terug in Nederland begon ik voorzichtig aan een interim-opdracht, maar dat bleek te veel. De tumor zit in het deel van mijn hersenen waar de spraak wordt geregeld. Een uurtje praten lukt, maar van meeting naar meeting vliegen niet. Ook de bijwerkingen van mijn medicijnen nekten me. Terwijl mijn arts nog zocht naar de juiste dosering, trok mijn lichaam abrupt aan de noodrem.

De boodschap was duidelijk: rust. Maar hoe? Rustig aan doen, past niet bij mijn karakter. Bij wijze van therapie ben ik gaan knutselen met zwerfafval. Gewoon thuis. In mijn woonkamer laaide het vuur op. Mijn eerste werk African Woman kreeg zoveel positieve reacties, dat smaakte naar meer. Vijf schilderijen later organiseerde ik samen met mijn vriendin – we begonnen tegelijkertijd met onze hobby – een kleine expositie. Zo bij elkaar en in het juiste licht zag het er prachtig uit. De portfolio die ik van onze tentoonstelling maakte, mailde ik naar enkele galleries. Een dag later werden we gebeld. Wat is dit voor iets waanzinnig tofs? Een expositie in het Kruisherenhotel in Maastricht, een mekka voor kunstliefhebbers van over heel de wereld, zette de boel in vuur en vlam. Met mijn werk hoop ik een klein beetje bij te dragen aan een betere wereld en nieuwe generaties te inspireren om anders naar afval te kijken. Ik werk nog steeds vanuit huis, maar heb ik een mindere dag, dan is dat zo. Toch is mijn nieuwe missie net zo krachtig als mijn oude drive.” ■

‘Met mijn werk hoop ik een klein beetje bij te dragen aan een betere wereld’

